

Universiteit
Leiden
The Netherlands

**Annotatie bij Rechtbank Midden-Nederland,
ECLI:NL:RBMNE:2024:7020**

Pool, J.M.W.

Citation

Pool, J. M. W. (2025). Annotatie bij Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2024:7020. *Jurisprudentie Onderneming & Recht*, 2025(4), 1059-1064. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/4257072>

Version: Publisher's Version
License: [Leiden University Non-exclusive license](#)
Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/4257072>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

van de administratie aan de schuldeiser/vereffenaar in de wetenschap dat hij deze zal willen gebruiken voor het voeren van een aansprakelijkheidsprocedure tegen de bestuurder, en wat hiervan de invloed is op de mogelijke persoonlijke verwijtbaarheid van het handelen van de curator in het licht van de Prakke/Gips-norm, is in bovenstaande uitspraak echter niet aan de orde geweest.

10. Dat een curator ook na het einde van een faillissement geconfronteerd kan worden met conflicterende belangen en conflicterende rechtsplichten, is duidelijk. De (voormalig) curator doet er goed aan ook na het einde van het faillissement transparant en zorgvuldig te blijven handelen naar alle betrokkenen. Daarbij past het voortvarend teruggeven van de administratie als bedoeld in art. 193 lid 3 Fw aan degene die op grond van art. 2:24 BW daartoe is aangewezen. Derden kunnen dan bij diegene afgifte c.q. afschrift van de administratie vorderen, waarmee de (voormalig) curator niet tussen twee vuren in komt te staan. Ook in deze zaak leidt het handelen van de (voormalig) curator weliswaar niet tot persoonlijke aansprakelijkheid, maar een klachtprocedure en een aansprakelijkheidsprocedure voor handelen na het einde van het faillissement is zonder meer ongewenst.

11. Tegen het vonnis is geen hoger beroep ingesteld.

prof. mr. drs. C.M. Harmsen
advocaat bij TOON Advocaten te Amsterdam en
hoogleraar ondernemingsrecht en jaarrekenin-
genrecht, Universiteit van Amsterdam

93

Derde niet-ontvankelijk in hoger beroep tegen bevel r-c aan curator om schikking na te komen; geen reden bevel te vernietigen

Rechtbank Midden-Nederland zp Utrecht
3 december 2024, rekestnr. F. 16/20/365,
ECLI:NL:RBMNE:2024:7020

(mr. Van Rens)

Noot mr. dr. J.M.W. Pool

Beroep ex art. 67 Fw tegen bevel rechter-commissaris aan curator om schikking met curatoren van andere gefailleerde uit te voeren. Niet-ontvankelijkheid derde. Overigens geen reden beschikking r-c te vernietigen. Verwijzing naar HR 15 maart 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY4558; HR 22 december 2017, «JOR» 2018/105, m.nt. Kraaijpoel (X c.s./Herstel q.q. c.s.) en HR 13 december 2019, ECLI:NL:HR:2019:1948.

[Fw art. 67, 69]

Uit de jurisprudentie volgt dat de rechtbank ambtshalve moet toetsen of de verzoeker in hoger beroep ontvankelijk is (HR 22 december 2017, «JOR» 2018/105, m.nt. Kraaijpoel (X c.s./Herstel q.q. c.s.)). Volgens vaste rechtspraak kan alleen iemand die “partij” is bij een beschikking van de r-c, op de voet van art. 67 Fw daartegen in hoger beroep gaan. Het gaat dan om degene die het verzoek heeft gedaan bij de r-c en die valt in een categorie als genoemd art. 69 Fw, of degene tot wie de beschikking is gericht (HR 15 maart 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY4558). Het staat vast dat appellante het verzoek aan de r-c in deze procedure niet heeft gedaan; dat hebben curatoren van B BV gedaan. Daarnaast is de beschikking niet gericht tot appellante, maar tot de curator van A BV (hiera: de curator). Hem wordt bevolen om de schikking uit te voeren. Appellante is dus geen partij bij de beschikking waartegen zij in hoger beroep komt. Appellante is gehoord door de r-c, voordat de r-c het bevel heeft gegeven waartegen appellante hoger beroep heeft ingesteld. Weliswaar is appellante door de r-c gehoord in het kader van het verzoek van de curator om machtiging voor

verkoop van de vordering van A BV op de curatoren van B BV, maar de r-c heeft de stellingen van appellante mee kunnen nemen in zijn bevel aan de curator. De verkoop van de vorderingen op de curatoren van B BV aan appellante (waarvoor de curator om een machtiging vroeg en waarbij appellante als informant is gehoord), is het spiegelbeeld van de schikking met de curatoren van B BV over diezelfde vordering. De argumenten van appellante tegen die verkoop zijn feitelijk ook argumenten tegen de schikking met de curatoren van B BV. Daar komt bij dat appellante in het eerdere hoger beroep haar standpunt over de schikking ook mondeling heeft toegelicht. Het is dezelfde schikking die in dit hoger beroep aan de orde is. De argumenten van appellante tegen deze schikking en voor verkoop aan haar, zijn dus voldoende bekend bij de r-c en ook voldoende betrokken in zijn afweging op het verzoek van de curatoren van Z BV over de schikking. Om die reden kan appellante niet alsnog ontvankelijk zijn in dit hoger beroep.

Ook als appellante wel ontvankelijk zou zijn, is er geen reden om de beschikking van de r-c te vernietigen. Bij het al dan niet verlenen van goedkeuring aan de curator om een vaststellingsovereenkomst of schikking aan te gaan, moet de r-c zich in de eerste plaats laten leiden door het belang van de boedel (HR 22 december 2017, «JOR» 2018/105, m.nt. Kraaiipoel (X c.s./Herstel q.q. c.s.)). Dit toetsingskader geldt ook voor de rechtbank in hoger beroep. In het hoger beroep moet de rechtbank oordelen naar de toestand zoals die zich voordoet ten tijde van zijn beslissing (HR 13 december 2019, ECLI:NL:HR:2019:1948). Het behoort niet tot de taak van de r-c, of de rechtbank in een hoger beroep, om vooruit te lopen op het oordeel van de bodemrechter. De r-c en de rechtbank moeten zich beperken tot een voorlopige inschatting van de kansen van de curator in de procedure. Gelet hierop, is er geen reden om de schikking van € 70.000 af te wijzen en de voorkeur te geven aan de verkoop aan appellante.

X BV,
appellante,
advocaat: mr. J. van Bekkum,
tegen

1. *mr. V.H.B. Kruit*, in hoedanigheid van curator in het faillissement van A BV,
verweerder,
advocaat: mr. S. Aartsen,

2. *mr. Cools en mr. Dulack*, in hoedanigheid van curatoren in het faillissement van B BV,
verweerders.

(...; red.)

2. De kern van de zaak

2.1. In juni 2021 heeft curator [onderneming 1] met curatoren [onderneming 2] een schikking getroffen (hierna: de schikking). Deze zaak gaat over de medewerking die de rechter-commissaris in het faillissement van [onderneming 1] B.V. (hierna RC [onderneming 1]) hieraan heeft gegeven. [appellante] is niet-ontvankelijk in haar hoger beroep. Deze beslissing wordt hierna uitgelegd.

3. De achtergrond van het hoger beroep

3.1. De schikking die curator [onderneming 1] en curatoren [onderneming 2] in juni 2021 hebben getroffen, zag op een vordering die curator [onderneming 1] zou hebben op [onderneming 2] en curatoren [onderneming 2]. Curatoren [onderneming 2] betalen volgens de schikking € 70.000 aan curator [onderneming 1] en daarmee is deze vordering afgewikkeld. Op 16 juni 2021 heeft RC [onderneming 1] machtiging gegeven aan curator [onderneming 1] voor deze schikking. Hiertegen heeft [appellante] op 18 juni 2021 hoger beroep ingesteld op grond van artikel 67 Faillissementswet (hierna: Fw). Curator [onderneming 1] heeft in die procedure gesteld dat [appellante] niet-ontvankelijk moest worden verklaard. De rechtbank heeft in de beschikking van 13 februari [appellante] wel ontvangen in het hoger beroep. Vervolgens heeft de rechtbank de beschikking van RC [onderneming 1] vernietigd, omdat niet vast stond dat de schikking in het belang van de boedel was. Hierdoor lag de zaak weer bij curator [onderneming 1].

3.2. Op 6 maart 2024 hebben curatoren [onderneming 2] een verzoek ingediend bij RC [onderneming 1] om curator [onderneming 1] te bevelen om de schikking uit te voeren. In diezelfde periode heeft curator [onderneming 1] de vordering op (curatoren) [onderneming 2] verkocht aan [appellante] voor € 75.000. Curator [onderneming 1] heeft RC [onderneming 1] verzocht om machtiging voor deze verkoop en in een beschikking van 10 juni 2024 heeft RC [onderneming 1] dit verzoek afgewezen. Daarnaast heeft RC [onderneming 1] in een andere beschikking

van 10 juni 2024 curator [onderneming 1] bevelen om de schikking uit te voeren. Tegen deze laatste beslissing heeft [appellante] hoger beroep ingesteld op grond van artikel 67 Fw.

4. De beoordeling van het hoger beroep

[Appellante] is niet-ontvankelijk in het hoger beroep

4.1. In de vorige hoger beroepsprocedure was [appellante] ontvankelijk omdat curator [onderneming 1] zijn recht had verwerkt om een beroep te doen op de niet-ontvankelijkheid van [appellante]. Dit beroep van curator [onderneming 1] was naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet aanvaardbaar. De reden daarvoor was dat [appellante] niet was gehoord door RC [onderneming 1], vóórdat die toestemming gaf voor de schikking, terwijl curator [onderneming 1] dit wel aan [appellante] had toegezegd. Curator [onderneming 1] en curatoren [onderneming 2] doen in deze hoger beroepsprocedure weer een beroep op de niet-ontvankelijkheid van [appellante]. [appellante] stelt dat zij nog steeds niet is gehoord. [appellante] is in dit beroep niet-ontvankelijk. De redenen daarvoor zijn de volgende.

4.2. Uit de jurisprudentie volgt dat de rechtbank ambtshalve moet toetsen of de verzoeker in hoger beroep ontvankelijk is.¹ Volgens vaste rechtspraak kan alleen iemand die “partij” is bij een beschikking van de RC op de voet van artikel 67 Fw daartegen in hoger beroep gaan. Het gaat dan om:

a. degene die het verzoek heeft gedaan bij de RC en valt in een categorie als genoemd artikel 69 Fw of

b. degene tot wie de beschikking is gericht.²

4.3. Het staat vast dat [appellante] het verzoek aan RC [onderneming 1] in deze procedure niet heeft gedaan; dat hebben curatoren [onderneming 2] gedaan. Daarnaast is de beschikking niet gericht tot [appellante] maar tot curator [onderneming 1]. Hem wordt bevolen om de schikking uit te voeren. [appellante] is dus geen partij bij de beschikking waartegen zij in hoger beroep komt.

4.4. [appellante] is gehoord door RC [onderneming 1], voordat RC [onderneming 1] het bevel heeft gegeven waartegen [appellante] hoger beroep heeft ingesteld. Weliswaar is [appellante] door RC [onderneming 1] gehoord in het kader van het verzoek van curator [onderneming 1] om machtiging voor verkoop van de vordering van [onderneming 1] op (curatoren) [onderneming 2], maar RC [onderneming 1] heeft de stellingen van [appellante] mee kunnen nemen in zijn bevel aan curator [onderneming 1]. De verkoop van de vordering op (curatoren) [onderneming 2] aan [appellante] (waarvoor curator [onderneming 1] om een machtiging vroeg en waarbij [appellante] als informant is gehoord), is het spiegelbeeld van de schikking met curatoren [onderneming 2] over diezelfde vordering. De argumenten [appellante] voor die verkoop zijn feitelijk ook argumenten tegen de schikking met curatoren [onderneming 2]. Daar komt bij dat [appellante] in het eerdere hoger beroep haar standpunt over de schikking ook mondeling heeft toegelicht. Het is dezelfde schikking die in dit hoger beroep aan de orde is. De argumenten van [appellante] tegen deze schikking en voor verkoop aan haar, zijn dus voldoende bekend bij RC [onderneming 1] en ook voldoende betrokken in zijn afweging op het verzoek van curatoren [onderneming 2] over de schikking. Om die reden kan [appellante] niet alsnog ontvankelijk zijn in dit hoger beroep.

Geen reden voor vernietiging van het bevel van RC [onderneming 1]

4.5. Ten overvloede nog het volgende. Ook als [appellante] wel ontvankelijk zou zijn, is er geen reden om de beschikking van de RC [onderneming 1] te vernietigen.

4.6. Bij het al dan niet verlenen van goedkeuring aan de curator om een vaststellingsovereenkomst of schikking aan te gaan moet de rechter-commissaris zich in de eerste plaats laten leiden door het belang van de boedel.³ Dit toetsingskader geldt ook voor de rechtbank in hoger beroep. In het hoger beroep moet de rechtbank oordelen naar de toestand zoals die zich voordoet ten tijde van zijn

1 Zie onder meer HR 22 december 2017, ECLI:NL:HR:2017:3253 («JOR» 2018/105, m.nt. Kraaiipoel (*X c.s./Herstel q.q. c.s.*); red.)

2 Zie onder meer HR 15 maart 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY4558, NJ 2013/173

3 Zie onder meer HR 22 december 2017, ECLI:NL:HR:2017:3253 («JOR» 2018/105, m.nt. Kraaiipoel (*X c.s./Herstel q.q. c.s.*); red.)

beslissing.⁴ Het behoort niet tot de taak van de rechter-commissaris, of de rechtbank in een hoger beroep, om vooruit te lopen op het oordeel van de bodemrechter. De rechter-commissaris en de rechtbank moeten zich beperken tot een voorlopige inschatting van de kansen van de curator in de procedure.

4.7. Gelet hierop is er geen reden om de schikking van € 70.000 af te wijzen en de voorkeur te geven aan de verkoop aan [appellante]. Daarvoor is het volgende redengevend.

a. De vordering van [onderneming 1] op (curatoren) [onderneming 2] heeft een waarde die vergelijkbaar is met het bedrag dat curatoren [onderneming 2] betalen bij de schikking. Voordat curator [onderneming 1] de schikking is aangegaan, heeft hij door [onderneming 3] onderzoek laten doen naar de vordering van [onderneming 1] op (curatoren) [onderneming 2]. Uit het rapport van [onderneming 3] volgt dat de vordering een geschatte waarde heeft van € 92.000. Als daarop het verschil tussen de proceskosten volgens het tarief te liquideren kosten en de werkelijke kosten in mindering worden gebracht, dan zal de geschatte waarde lager zijn dan € 70.000. Verder volgt in het algemeen uit het rapport van [onderneming 3] dat de proceskansen van curator [onderneming 1] niet hoog zijn (een vordering van € 240.903,- in het beste scenario heeft volgens [onderneming 3] een waarde van € 92.000).

Weliswaar stelt [appellante] dat de proceskansen niet aan de hand van dit rapport kunnen worden vastgesteld, omdat het rapport van [onderneming 3] ziet op één vordering van [onderneming 1] terwijl er meer vorderingen zijn. Het gaat volgens [appellante] om in totaal circa € 1,5 miljoen. Curator [onderneming 1] heeft echter verklaard dat [onderneming 3] de meest sterke vordering van [onderneming 1] heeft beoordeeld. Verder zouden curatoren [onderneming 2] volgens [appellante] een eerder schikkingsvoorstel van € 340.000 hebben gedaan, maar dat hebben curatoren [onderneming 2] tijdens de mondelinge behandeling gemotiveerd betwist. Deze schikking is volgens curatoren [onderneming 2] niet tot stand gekomen omdat er meerdere tegenvorderingen van [onderneming 2] op [onder-

neming 1] waren dan zij in eerste instantie dachten.

Daar komt bij dat [appellante] zelf € 75.000 heeft geboden voor het overnemen van de vordering van [onderneming 1] op (curatoren) [onderneming 2]. Dat is inclusief de aanspraken die [onderneming 3] niet heeft beoordeeld. Ook hieruit blijkt dat de waarde van de vordering(en) in het licht van de te maken proceskosten en de -risico's kennelijk op dit moment in dezelfde orde van grootte zit als het bedrag van de schikking.

4.8. Nu de rechtbank om zich moet beperken tot een voorlopige inschatting van de kansen van curator [onderneming 1] in een procedure tegen (curatoren) [onderneming 2], is de conclusie dat de schikking in het belang van de boedel van [onderneming 1] is. Dus ook als [appellante] zou worden ontvangen in de procedure, zou haar verzoek worden afgewezen.

5. De beslissing

De rechtbank:

verklaart [appellante] niet-ontvankelijk in het hoger beroep.

NOOT

1. Deze beschikking draait in de kern om de vraag wie op grond van art. 67 Fw hoger beroep kan instellen tegen een bevel van de r-c, en welke redenen bestaan om een bevel te vernietigen. Uit de uitspraak blijkt niet duidelijk wat zich precies heeft afgespeeld, maar voor zover relevant is de casus als volgt. In juni 2021 heeft de curator van onderneming A een schikking van € 70.000 getroffen met de curatoren van onderneming B. Voor deze schikking heeft de r-c van onderneming A op 16 juni 2021 machtiging gegeven. Appellante was het niet eens met de schikking en stelde op 18 juni 2021 op grond van art. 67 Fw hoger beroep in tegen de machtiging. De rechtbank vernietigde vervolgens de machtigingsbeschikking op 13 februari 2023, omdat niet vaststond dat de schikking in het belang van de boedel was.

2. Daarmee was de discussie niet afgedaan. Op 6 maart 2024 hebben de curatoren van B een art. 69 Fw-verzoek ingediend bij de r-c van A om de curator van A te bevelen de hiervoor besproken schikking alsnog uit te voeren. De curator van A was ondertussen van mening veranderd

⁴ Zie onder meer HR 13-12-2019, ECLI:NL:HR:2019:1948

over de schikking, aangezien hij de vorderingen op de curatoren van B had verkocht aan appellante voor € 75.000. De r-c weigerde bij beschikking van 10 juni 2024 machtiging voor deze verkoop en beval de curator bij (een separate) beschikking van 10 juni 2024 alsnog uitvoering te geven aan de schikking met de curatoren van B. Appellante heeft tegen deze laatste beschikking hoger beroep ingesteld op grond van art. 67 Fw. Dit hoger beroep staat in deze zaak centraal.

3. Wat niet uit de uitspraak blijkt, maar wel uit de faillissementsverslagen van onderneming A en B, is dat deze uitspraak is gewezen in het kader van de uiterst “litigieuze faillissementen” van de groep rondom Victory & Dreams Holding BV., bekend van modemerken als Witteveen en Miller & Monroe. Een Google-zoektocht naar de namen van de curatoren maakt duidelijk dat onderneming A, B, én appellante onderdeel vormen van dit concern. Dit lijkt, zoals later zal blijken, relevant voor de beslissing, hoewel de rechtbank dat op geen enkele manier laat doorschemeren. Sterker nog, de rechtbank geeft nauwelijks toelichting over de context van de casus en lijkt er alles aan te willen doen om de anonimiteit van partijen te waarborgen. Als de rechtspraak de waarborgen rondom anonimiteit serieus wil nemen, zou zij niet alleen de namen van de betrokken partijen, maar ook die van de curatoren moeten anonimiseren.

4. Terug naar de uitspraak: de eerste vraag is of appellante ontvankelijk is. Uit vaste rechtspraak blijkt dat alleen iemand die partij is bij een beschikking van de r-c, daartegen op grond van art. 67 Fw in hoger beroep kan gaan (HR 22 december 2017, «JOR» 2018/105, m.nt. Kraaiipoel (*X c.s./Herstel q.q. c.s.*)). Het gaat dan, kort gezegd, om i) degene die het tot de beschikking leidende verzoek heeft gedaan bij de r-c, of ii) degene tot wie de beschikking is gericht (HR 15 maart 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY4558; HR 18 april 2008, ECLI:NL:HR:2008:BC5694 en HR 6 oktober 2006, «JOR» 2006/281 (*ABN AMRO/Arts q.q.*)). De rechtbank overweegt dat appellante niet tot deze categorieën behoort en verklaart haar niet ontvankelijk (r.o. 4.1-4.3). Niet verwonderlijk: het verzoek om de schikking uit te voeren, was gedaan door de curatoren van B, en het bevel was gericht aan de curator van A. Daarmee behoort appellante niet tot een van de twee partijen die op grond van art. 67 Fw hoger beroep kan instellen.

5. Hoewel het niet-ontvankelijkheidsoordeel niet zo spannend is, blijft de casus bijzonder. De machtiging voor een schikking tussen de curator van A en de curatoren van B uit 2021 is in 2023 in hoger beroep om verzoek van appellante vernietigd, omdat niet duidelijk was dat deze schikking in het belang van de boedel was. Vervolgens slaat de curator van A een andere route in door de vorderingen op de curatoren van B te verkopen aan appellante, voor een hogere prijs dan waarvoor met de curatoren van B zou worden geschikt. Een mooi alternatief zou je denken. De r-c steekt in 2024 echter een stokje voor de door de curator ingeslagen route door het machtigingsverzoek voor de verkoop af te wijzen ten gunste van de in 2021 uitonderhandelde schikking, waarvan het machtigingsverzoek nota bene was vernietigd omdat niet duidelijk zou zijn dat de schikking in het belang was van de boedel. De vraag rijst waarom de r-c, terwijl er ondertussen een hoger bod voor de vorderingen op de curatoren van B ligt, de curator van A alsnog beveelt om uitvoering te geven aan de schikking met de curatoren van B. De rechtbank heeft oog voor deze bijzondere situatie en gaat in een overweging ten overvloede in op de vraag of er – indien appellante wel ontvankelijk zou zijn – reden zou zijn om het bevel van de r-c te vernietigen.

6. De rechtbank beantwoordt deze vraag ontkennend, omdat zij geen reden ziet om de schikking met de curatoren van B af te wijzen ten faveure van de verkoop aan appellante (r.o. 4.5). Zonder nadere motivering is deze overweging niet goed te begrijpen. Bij het beoordelen van het handelen van de curator, moet de r-c het belang van de boedel als beoordelingskader nemen (HR 22 december 2017, «JOR» 2018/105, m.nt. Kraaiipoel (*X c.s./Herstel q.q. c.s.*)). Dit betekent dat de r-c zowel de doelmatigheid als de rechtmatigheid van het beleid van de curator in volle omvang moet beoordelen. Ditzelfde beoordelingskader geldt voor de rechtbank in hoger beroep (HR 10 mei 1985, ECLI:NL:HR:1985:AG5014 (*Brink/Keuling-freks*), r.o. 3.2.2; R.J. van Galen & T.B. de Clerck, ‘Artikel 67 Fw: een kansloze exercitie?’, in: Ph.W. Schreurs e.a. (red.), *De curator en het faillissementsproces(recht)* (INSOLAD Jaarboek 2020), Deventer: Wolters Kluwer 2020/13.4). Uit de uitspraak blijkt echter niet dat deze volledige toetsing heeft plaatsgevonden. De rechtbank heeft de beslissing van de r-c om af te wijken van de voorkeursroute van de curator, niet onderbouwd en

heeft niet gemotiveerd overwogen waarom deze afwijking in het belang van de boedel zou zijn, zeker nu deze afwijking minder inkomsten voor de boedel oplevert én er, zelfs zonder het hogere bod, twijfels bestonden over de vraag of de door de r-c geprefereerde schikking wel in het belang van de boedel was.

7. De rechtbank miskent volgens mij het kernpunt van deze casus. De vraag is niet of er een reden is om de schikking met curatoren B af te wijzen ten gunste van de verkoop aan appellante, maar juist of er een reden is om de verkoop aan appellante af te wijzen ten gunste van de schikking. Door te overwegen dat er geen reden is om de schikking af te wijzen en de voorkeur te geven aan de verkoop aan appellante, wekt de rechtbank ten onrechte de indruk dat appellante bezwaar maakt tegen een machtiging voor een schikking die door de curator zelf was verzocht. Aangezien de r-c en de curator van A blijkbaar van mening verschilden over de vraag welke route het meest in het belang van de boedel was, en de r-c ervoor koos af te wijken van de voorkeursroute van de curator, had het op de weg van de rechtbank gelegen deze keuze nader te motiveren. Het is gissen, maar mogelijk oordeelde de rechtbank dat de meeropbrengst van € 5.000 voor de boedel van onderneming A niet opwoog tegen de vertraging die de verkoop van de vorderingen op curatoren B aan appellante zou opleveren in de andere faillissementen binnen het concern. Hoewel dat een verdedigbare praktische overweging kan zijn, had de rechtbank dit expliciet moeten benoemen of ervoor moeten kiezen om geen overweging ten overvloede op te nemen. De overweging ten overvloede roept nu meer vragen op dan zij beantwoordt.

8. Deze casus raakt aan een breder discussiepunt: de beperkte rechtsbescherming van schuldeisers en andere belanghebbenden in faillissementsprocedures. Veelvuldig is kritiek geuit op de effectiviteit van art. 67 en art. 69 Fw, omdat deze in de praktijk nauwelijks een effectieve beroepsmogelijkheid bieden (Van Galen en De Clerck, a.w.; R.D. Vriesendorp, 'De RC bij insolventies: onpartijdige rechter of betrokken commissaris?', *Justitiële Verkenningen* 2000/2, p. 55-64; R.J. van Galen, 'Toezicht op de curator in faillissement', in: *Verantwoording aan Hans Beckman*, Deventer: Wolters Kluwer 2006, p. 137-149). De bestaande kritiek richt zich met name op het verwijt dat de r-c het beleid van de curator onvoldoende kri-

tisch toetst en (te) vaak diens lijn volgt. In deze zaak speelt echter het omgekeerde: de r-c kiest juist een andere route dan de curator. Toch blijft het kernprobleem hetzelfde – de schuldeiser krijgt ook hier geen volledige toetsing of steekhoudende inhoudelijke motivering, hoe logisch wellicht ook gezien de context van deze casus. Het is wenselijk dat de Hoge Raad richtsnoeren formuleert voor de toetsing van beslissingen van de r-c. Daarbij zou expliciete aandacht moeten zijn voor de balans tussen rechtsbescherming van schuldeisers en andere belanghebbenden, en praktische overwegingen zoals het voorkomen van onnodige vertraging in faillissementen.

mr. dr. J.M.W. Pool
universitair hoofddocent insolventierecht aan de Universiteit Leiden

94

WHOA-afkoelingsperiode verlengd: gezamenlijke schuldeisers door gebrekkige informatievoorziening niet in belangen geschaad

Rechtbank Amsterdam
5 december 2024, rekestnrs. C/13/759152 FT
RK 24.1022 en C/13/759854 FT RK 24.1077,
ECLI:NL:RBAMS:2024:7539
(mr. De Vos, mr. Van Eerde, mr. Van Hassel)
Noot mr. M.S. Breeman

WHOA. Toewijzing verzoek tot verlenging afkoelingsperiode en afwijzing verzoek tot opheffing daarvan. Belangrijke vooruitgang bij de totstandkoming van een akkoord nu in Brazilië een plan voor een geconsolideerde insolventieprocedure is gepresenteerd. Belangen van schuldeisers door afkoelingsperiode en gebrekkige informatievoorziening niet geschaad. Vervolg op Rb. Amsterdam 31 juli 2024, «JOR» 2025/15, m.nt. Visser-van der Vooren.

[Fw art. 376]

Ingevolge art. 376 lid 5 Fw dient beoordeeld te worden of de schuldenaar erin is geslaagd aannemelijk te maken dat zij een belangrijke vooruit-